

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
КОНСТИТУЦИОНЕН СЪД

РЕШЕНИЕ № 2

София, 18 февруари 1993 г.

(обн., ДВ, бр. 16 от 26 февруари 1993 г.)

Конституционният съд в състав:

Председател: Асен Манов

Членове: Младен Данаилов

Теодор Чипев

Милчо Костов

Милена Жабинска

Цанко Хаджистойчев

Любен Корнезов

Станислав Димитров

Пенчо Пенев

Нено Неновски

Александър Арабаджиев

при участието на секретар-протоколчика Стойка Белова разгледа в закрито заседание на 9 февруари 1993 г. конституционно дело № 36 от 1992 г., докладвано от съдията Младен Данаилов и за да се произнесе, взе предвид:

Производството е по чл. 149, ал. 1, т. 2 от Конституцията на Република България.

Образувано е по искане на 51 народни представители за установяване на противоконституционност на решението от 29 декември 1992 г. на 36-о Народно събрание (ДВ, бр. 105 от 1992 г.), с което то отменя решението си от 7 юли 1992 г. (ДВ, бр. 57 от 1992 г.) относно снемане имунитета на

народния представител Андрей Карлов Луканов в частта, с която е дадено разрешение "и за задържането му като мярка за неотклонение".

За да обосноват твърдението си за противоконституционност на решението, те поддържат, че:

1. решението от 7 юли 1992 г. е приведено в изпълнение и е породило правни последици, поради което не може да се изменя или отменя;

2. отмяната му в частта, с която е дадено разрешение за задържане на народния представител като мярка за неотклонение, означава намеса в работата на съдебната власт;

3. решението от 29 декември 1992 г. противоречи на решения № 10 от 27 юли 1992 г. по конституционно дело № 13 от 1992 г. и № 12 от 29 юли 1992 г. по конституционно дело № 19 от 1992 г. на Конституционния съд и на определение № 61 от 13 юли 1992 г. на Върховния съд по н.ч.пр.д. № 590/92, I н.о., с което мярката за неотклонение "задържане под стража" на народния представител Андрей Карлов Луканов по сл.д. № 3/92 на Главна прокуратура е потвърдена.

С определение от 12 януари 1993 г. Конституционният съд е приел искането за разглеждане и е конституирал като страни по делото: Народното събрание, главния прокурор и народния представител Андрей Карлов Луканов.

Страните са представили писмени становища.

Председателят на Народното събрание твърди, че решението от 29 декември 1992 г. е прието в съответствие с изискванията на Конституцията и Правилника за организацията и дейността на Народното събрание и процедурни нарушения не са допуснати.

Главният прокурор на Република България поддържа, че:

1. единственото правомощие на Народното събрание по чл. 70 от Конституцията е да дава разрешение за задържане и възбуждане на наказателно преследване срещу народен представител, без да може да си изменя или отменя решението и да се намесва в процесуалните действия на съдебната власт, отнасящи се до определяне мярката за неотклонение и

2. решението на Народното събрание от 29 декември 1992 г. за частична отмяна на решението от 7 юли 1992 г. противоречи на принципа за разделение на властите и независимостта на съдебната власт, регламентирани в чл. 8 и чл. 117, ал. 2 от Конституцията.

Народният представител Андрей Карлов Луканов твърди, че:

1. Народното събрание може да отменя или изменя решенията си, включително и тези по чл. 70 от Конституцията и

2. решението от 29 декември 1992 г. за частична отмяна на решението от 7 юли 1992 г. не накърнява независимостта и прерогативите на съдебната власт и не противоречи на решения на Конституционния съд.

Като доказателства по делото са приети: четири проекторешения за отмяна на решението на Народното събрание от 7 юли 1992 г. в частта, с която е разрешено задържане на народния представител Андрей Карлов Луканов като мярка за неотклонение, докладите на Законодателната комисия от 22 и 29 декември 1992 г. със становищата ѝ по проекторешението за частична отмяна на решението от 7 юли 1992 г., протоколите на Законодателната комисия от заседанията на 22 и 29 декември 1992 г., протоколите на Народното събрание от пленарните заседания на 22 и 29 декември 1992 г., определенията на Върховния съд № 61 от 13 юли 1992 г. по н.ч.пр.д. № 590/92, I н.о., и № 94 от 17 септември 1992 г. по н.ч.пр.д. № 754/92, I н.о., постановлението от 9 юли 1992 г. по сл.д. № 3/92 на Главна прокуратура за привличане на народния представител като обвиняем и определяне мярката за неотклонение, писмо № И-938 от 22

декември 1992 г. на главния прокурор до председателя на Народното събрание, писмо № 102-01-211 от 30 декември 1992 г. на председателя на Народното събрание до главния прокурор, постановление от 30 декември 1992 г. по сл.д. № 3/92 на Главна прокуратура за изменение мярката за неотклонение на народния представител от "задържане под стража " в парична гаранция от 20 000 лв., постановление от 6 януари 1993 г. за повдигане на допълнително обвинение и постановление от 8 януари 1993 г. за привличане на народния представител като обвиняем за извършено престъпление по чл. 203 НК и определяне мярка за неотклонение парична гаранция 20 000 лв.

Конституционният съд, като обсъди доказателствата, съображенията за противоконституционност на решението от 29 декември 1992 г., изложени в искането и становищата на страните, намери, че то е неоснователно по следните съображения:

Народното събрание на 7 юли 1992 г. по искане на главния прокурор приема решение (ДВ, бр. 57 от 1992 г.), с което на основание чл. 70 от Конституцията и чл. 100 от Правилника за организацията и дейността на Народното събрание сменя имунитета на народния представител Андрей Карлов Луканов, като дава разрешение за възбуждане срещу него на наказателно преследване за извършени тежки престъпления "и за задържането му като мярка за неотклонение".

Главна прокуратура с постановление от 9 юли 1992 г. по сл.д. № 3/92 го привлича като обвиняем по чл. 203, ал. 1 НК за това, че като длъжностно лице, заемащо отговорно служебно положение-първи зам. министър-председател на Министерския съвет на Република България през периода 1986-1989 г., при условията на продължавано престъпление, действайки в съучастие с длъжностни лица, заемащи отговорно служебно положение, присвоил обществено имущество в особено големи размери и му определя

мярка за неотклонение "задържане под стража", приведена в изпълнение същия ден.

Върховният съд на Република България с определение № 61 от 13 юли 1992 г. по н.ч.пр.д. № 590/92, I н.о., оставя без уважение частната жалба на Андрей Карлов Луканов за изменение на мярката за неотклонение в по-лека.

Молбата му до главния прокурор за заменяне мярката за неотклонение поради настъпило съществено изменение на обстоятелствата, при които е определена, е оставена без уважение. Жалбата против този отказ е оставена без уважение. Жалбата против този отказ е оставена без разглеждане от Върховния съд с определение № 94 от 17 септември 1992 г. по н.ч.пр.д. № 754/92, I н.о., с което се приема, че този отказ не може да се обжалва, докато делото е във фазата на предварителното производство.

Народното събрание на 29 декември 1992 г. приема решение (ДВ, бр. 105 от 1992 г.), с което на основание чл. 86, ал. 1 от Конституцията отменя решението си от 7 юли 1992 г. в частта, с която е дадено разрешение за задържане на народния представител Андрей Карлов Луканов като мярка за неотклонение.

Главна прокуратура въз основа на решението на Народното събрание с постановление от 30 декември 1992 г. изменя мярката за неотклонение от "задържане под стража" в парична гаранция в размер 20 000 лв. и същия ден народният представител е освободен от задържане.

Твърдението, че Народното събрание не може да изменя и отменя решението си от 7 юли 1992 г. по чл. 70 от Конституцията, защото било изпълнено и породило правни последици, е неоснователно.

Решенията на Народното събрание по своето естество са правни актове, които имат задължителна сила за всички държавни органи, организации и граждани. Приемането и правното действие са регламентирани с разпоредбите на чл. 81, чл. 86, ал. 1 и 2 и чл. 88, ал. 2 и 3

от Конституцията и чл. 71 от Правилника за организацията и дейността на Народното събрание. Тези актове подлежат на контрол за конституционносъобразност. В Конституцията не съществува изрична разпоредба, която да забранява на Народното събрание да ги отменя или изменя. С оглед на това и в рамките на своите конституционни правомощия Народното събрание има право да ги изменя и отменя, когато прецени, че има основания за това. Това важи и за решението по чл. 70 от Конституцията от 7 юли 1992 г., с което Народното събрание сменя имунитета на народния представител Андрей Карлов Луканов и разрешава задържането му като мярка за неотклонение.

Обстоятелството, че решението е изпълнено и от това са настъпили правни последици, не ограничава правото на Народното събрание да изменя и отменя собствения си акт, който е приело при осъществяване на конституционните си правомощия.

Твърдението, че отмяната на решението от 7 юли 1992 г. в частта, с която е разрешено задържането на народния представител като мярка за неотклонение, представлява пряка намеса в независимостта и в правомощията на съдебната власт, е също неоснователно.

С решението от 29 декември 1992 г. Народното събрание е упражнило свое конституционно право-да не даде съгласие за задържане на народния представител като мярка за неотклонение при извършване на останалите следствени действия. Това Народното събрание може да направи както предварително при приемане решението по чл. 70 от Конституцията, така и впоследствие - след започване на наказателното преследване чрез оттегляне на даденото разрешение, докато приключи наказателният процес. С това решение не се нарушават разпоредбите на чл. 8 и чл. 117, ал. 2 от Конституцията. Не съществува пречка Народното събрание отново да даде разрешение за задържане на народния представител, ако настъпят обстоятелства, които налагат това.

Определението на Върховния съд № 61 от 13 юли 1992 г. по н.ч.пр.д. № 590/92, I н.о., с което е потвърдена определената от Главна прокуратура мярка за неотклонение, не е пречка Народното събрание да отменя своето решение от 7 юли 1992 г. в частта относно даденото разрешение за задържане. С това определение Върховният съд се е произнесъл по законосъобразността на действията на прокуратурата при определяне мярката за неотклонение и при наличността на даденото от Народното събрание разрешение.

Неоснователно е твърдението, че решението от 29 декември 1992 г. е противоконституционно, защото било в противоречие с решение № 10 от 27 юли 1992 г. по конституционно дело № 13 от 1992 г. и с решение № 12 от 29 юли 1992 г. по конституционно дело № 19 от 1992 г. на Конституционния съд. Първото решение е постановено във връзка с тълкуване разпоредбата на чл. 70 от Конституцията и чл. 100 от Правилника за организацията и дейността на Народното събрание, а второто се отнася до конституционността на решението на Народното събрание от 7 юли 1992 г. От тях не могат да се черпят аргументи за тезата за противоконституционност на решението.

Конституционният съд по изложените съображения и на основание чл. 149, ал. 1, т. 2 от Конституцията

РЕШИ:

Отхвърля искането на 51 народни представители от 36-о Народно събрание за установяване противоконституционност на решението на Народното събрание от 29 декември 1992 г. за частична отмяна на решението за снемане на имунитет на народен представител от 7 юли 1992 г.

Председател: Асен Манов